

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK 2026

Dvě velké události roku 2025

Na Velikonoční pondělí zemřel papež František

Papež František se narodil 17. 12. 1936 v Buenos Aires v Argentině; rodným jménem Jorge Mario Bergoglio; papežem byl zvolen 13. března 2013, zemřel 21. 4. 2025).

Jeho biskupské a papežské heslo znělo: „Miserando atque eligendo“ („Pohlédl na něj s milosrdenstvím a vyvolil si jej.“).

Některé z myšlenek papeže Františka:

**Církev není společenstvím
lepších – jsme povoláni, takoví,
jací jsme**

My, Ježíšova církev, jsme společenstvím povoláných: nejsme společenstvím těch lepších, to ne, všichni jsme hříšníky, ale jsme povoláni, takoví, jací jsme. Trochu se nad tím v srdci zamysleme: jsme voláni takoví, jací jsme, s problémy, které máme, s omezeními, která máme, s ohromnou radostí, s touhou být lepší, s touhou vítězit. Jsme povoláni takoví, jací jsme. Přemýšlejte o tom. Ježíš mě volá takového, jaký jsem, ne takového, jaký bych chtěl být. Jsme společenstvím Ježíšových bratrů a sester, synů a dcer téhož Otce.

Nikdo není zbytečný!

Mladí přátelé, dovolte mi, abych vám, kteří jste alergičtí na faleš a prázdná slova, jasně řekl: v církvi je místo pro každého! Nikdo není zbytečný, pro každého je místo. Takoví,

jací jsme, všichni. A Ježíš to říká jasně, když posílá apoštoly, aby pozvali lidi na hostinu člověka, který ji připravil, říká: „Jděte a přiveďte všechny, mladé i staré, zdravé i nemocné, spravedlivé i hříšníky: všechny“. V církvi je místo pro každého. „Otče, ale já jsem chudák..., já jsem bídná, je tu pro mě místo?“. Je zde místo pro každého! Všichni společně, každý ve svém jazyce, opakujte se mnou: „Všichni, všichni!“

Pán otevírá svou náruč

A taková je církev, je Matkou všech. Je zde místo pro všechny. Pán neukazuje prstem, ale otevírá svou náruč. To nás nutí přemýšlet: Pán neukazuje prstem, ale objímá nás všechny. Ukazuje nám to Ježíš na kříži, který otevřel svou náruč tak široce, že byl ukřižován a zemřel za nás. Ježíš nikdy nezavírá dveře, ale zve vás dovnitř: „vstup a uvidíš“. Ježíš tě přijímá, Ježíš tě vítá. V těchto

dnech ať každý z nás šíří Ježíšův jazyk lásky: „Bůh tě miluje, Bůh tě zve“. Jak je to krásné! Bůh mě miluje, Bůh mě volá, chce, abych mu byl na blízku.

Myšlenky jsou vybrány z proslovu papeže Františka během uvítacího ceremoniálu na Světovém setkání mládeže v Lisabonu.

Nový papež Lev XIV.

Dne 8. května v 18:07 byl novým papežem zvolen Robert Francis Prevost. Zvolil si jméno Lev XIV., latinsky Leo XIV., italsky Leone XIV.) a je 267. papežem v historii.

Narodil se 14. září 1955 v Chicagu ve státě Illinois jako syn Louise Mariuse Prevosta, který měl francouzské a italské kořeny, a Mildred Martínez, španělského původu. Má dva bratry, Louise Martína a Johna Josepha. Dětství a dospívání strávil ve Spojených státech, kde nejprve

studoval v malém semináři augustiniánů a poté na Villanova University v Pensylvánii, kde v roce 1977 získal titul v oboru matematika a studoval filozofii.

V témže roce vstoupil do noviciátu Řádu svatého Augustina (OSA) v provincii Panny Marie Dobré rady v St. Louis. Slavné sliby složil 29. srpna 1981. Studoval na Katolické teologické unii v Chicagu, kde absolvoval teologii.

Ve svých 27 letech byl vyslán řádem do Říma, aby studoval kanonické právo na Papežské univerzitě svatého Tomáše Akvinského (Angelicum). Na kněze byl vysvěcen 19. června 1982. V roce 1984 získal licenciát a poté byl vyslán do misie v Chulucanas, v Piura v Peru (1985-1986) a působil jako pastýř na jihu tohoto světadílu, než byl svým předchůdcem povolán do čela Dikasteria pro biskupy a Papežské komise pro Latinskou Ameriku.

Po smrti papeže Františka byl 8. května 2025 zvolen jeho nástupcem ve čtvrtém kole hlasování konkláve a přijal papežské jméno Lev XIV.

Papež Lev XIV. a Brno

V letech 2001–2013 zastával Robert Prevost funkci generálního převora Řádu svatého Augustina (OSA), což jej

přivedlo do úzkého kontaktu s opatstvím svatého Tomáše na Starém Brně – jediným opatstvím tohoto řádu na světě. Během svého působení zde pobýval jako host opata Lukáše Evžena Martince (1997–2015). Toto opatství má historicky výjimečné postavení, neboť v letech 1868–1884 jej vedl Gregor Mendel, zakladatel genetiky, a jeho status byl potvrzen v roce 1752 papežem Benediktem XIV. Podle provinciála augustiniánů v České republice Juana Provecha navštívil

Robert Prevost ČR nejméně desetkrát. Podle původních plánů před zvolením papežem měl Prahu navštívit v květnu 2025, aby biřmoval v augustiniánské farnosti sv. Tomáše v Praze.

Dne 19. ledna 2026 papež po setkání s prezidentem Petrem Pavlem ve Vatikánu potvrdil, že přijal pozvání na návštěvu Česka.

Vybráno z Wikipedie

Kam dál, Blažovický poutníku?

Časopis Blažovický poutník vydáváme od založení naší farnosti. Za tu spoustu let v něm byla publikována řada článků od různých autorů. Myslím, že to bylo a je pěkné počtení. Časopis vychází většinou začátkem roku a je shrnutím toho, co se událo v předchozím roce s výhledem na rok aktuální.

Premýšlíme ale, že by bylo pěkné ho aktualizovat, proměnit, posunout, přidat nové rubriky, změnit formát, osvěžit, zvýšit počet vydání, změnit ho

na občasník, čtvrtletník tak, aby lépe zachycoval aktuální dění ve farnosti a byl podnětným čtením.

Možná je mezi vámi někdo, kdo by se tohoto úkolu rád ujal. Možná si říkáte, že to je přesně to, co by vás mohlo bavit, máte na to čas, chuť a energii. Nebo máte ještě nějaký lepší nápad!

Pokud tomu tak je, tak neváhejte a kontaktujte někoho z nás, kdo se dnes o Poutníka staráme. Děkujeme!

Pavel Paták

Vážený čtenáři, milý farníku,

máš před sebou první číslo nového časopisu. Je naším přáním, aby jsi v něm našel co nejširší informace ze současnosti i minulosti naší farnosti, informace o aktivitách dílčích skupin (pěvecký sbor, modlitební společenství, ministranti, mládež atd.), aby jsi v něm našel poučení, mohl vyjádřit svůj názor, přání, případně se s námi podělit o své literární či jiné umělecké pokusy. V duchu žalmu:

Plesejte Hospodinu, všechny země, služte Hospodinu s radostí, vstupte před něho s jásotem! Uznejte, že Hospodin je Bůh: on nás učinil, a my mu náležíme, jsme jeho lid a stádece jeho pastvy. ... (Žalm 100 (99)) -jn-

Úvodník historicky prvního čísla Poutníka

Nové webové stránky farnosti a Domu Šebestiána Kubínka

Po 13 letech provozu webových stránek farnosti nadešel čas je posunout o kousek dál – směrem k modernějšímu čistšímu designu, k jednoduše dostupným důležitým informacím a optimalizovanému zobrazení na malých obrazovkách mobilů.

Je zajímavé podívat na statistiky návštěvnosti. V průběhu týdne stránky obvykle otevrou jednotky návštěvní-

ků, o sobotách a před svátky pak nízké desítky. Téměř 90 % lidí jako první klikne na ohlášky, další nejvíc navštěvovanou stránkou je pořad bohoslužeb. Přibližně 75 % lidí otevírá stránky z mobilního telefonu.

Na základě těchto dat jsou navrženy nové stránky. Na úvodní stránce najdete velká tlačítka, pomocí kterých si stáhnete aktuální ohlášky nebo

otevřete pořad bohoslužeb a akcí. Do farního kalendáře dáváme nejen mše a pobožnosti, ale všechny farní akce tak, aby vše bylo na jednom místě. Stránky jsou přizpůsobené a plně funkční i na mobilech. Změnili jsme taky adresu stránek na jednoduché www.farnostblazovice.cz

Chtěl bych vás upozornit na položku v menu Život farnosti a pozvat ke

spolupráci. Život farnosti se skládá z mnoha věcí. Mimo jiné je tvořen různými společenstvími. Rád bych zachytil všechna společenství, která v naší farnosti existují. Krátký popis, čím se se dané společenství zabývá, jestli je otevřené i dalším lidem a kdo je kontaktní osoba může pomoci těm, kteří by se třeba rádi zapojili, ale ani neví, jaké jsou možnosti a koho oslovit. Pokud „někam patříte“, a vaše společenství není na webu uvedeno nebo nemá popis a kontaktní osobu, prosím neváhejte, ozvěte se mně a společně informace doplníme.

Další zajímavou položkou jsou služby. Někdy se zdá, že se věci ve farnosti

dějí samy, ale přitom za tím stojí práce mnoha lidí. Podobná výzva jako pro společenství platí i zde – prosím, pokud máte ve farnosti na starosti nějakou službu a není na webu ještě uvedena, dejte mně vědět. Víme, že je určitou bolestí farnosti, že o mnoho věcí se stará omezený počet lidí. Je ale možné, že by se rádi zapojili další, jen jim chybí informace – neví, co je vlastně vůbec kde potřeba a co která služba obnáší.

Letos nás čeká velká událost – požehnání a věříme, že i otevření Domu Šebestiána Kubínka. Tím celý projekt Domu nekončí, ale naopak začíná. Aby byl na všechny potřebné informace ohledně stavby, financování a

následně provozu, chystaných akcí atd. prostor, vytvořili jsme pro Dům samostatné webové stránky. V minulosti se nám úplně nedařilo pravidelně o postupu stavby informovat. To bychom chtěli teď alespoň v poslední fázi zlepšit a s rozestupem maximálně měsíc popisovat vývoj.

Pokud máte připomínky, dotazy nebo komentáře k webovým stránkách ať už farnosti nebo Domu, neváhejte se obracet buď přímo na mě nebo na pastorační farní radu. Kontakty najdete na stránkách.

www.farnostblazovice.cz

www.dumsebastianakubinka.webnode.cz

„Bůh mi své plány odkrýval postupně,“ usmívá se novokněz P. Jan Kapistrán Tomáš Gajdoš

Nelehké dětství, odloučení od vlastní rodiny, ale i vřelé přijetí velkou náhradní rodinou a pohořelickou farností – i to je začátek životního příběhu novokněze Jana Kapistrána Gajdoše, který v sobotu 13. září přijal v pražském kostele Panny Marie Sněžné kněžské svěcení a v neděli 14. září slavil svou primiční mši svatou právě ve farnosti Pohořelice, kterou považuje dodnes za svůj domov.

P. Jan Kapistrán (civilním jménem Tomáš) se narodil v Brně jako nejstarší ze čtyř sourozenců, rodiče však péči o ně nezvládali, a tak se po několika letech strávených v dětském domově ocitl v pěstounské rodině Gajdošových z Pohořelic, kteří všechny čtyři sourozence přijali za své k vlastním šesti dětem. „Společné soužití nebylo vždy jednoduché, ale pěstounští rodiče mezi námi nikdy nedělali rozdíly a my – vlastní i nevlastní – si dodnes méně či více rozumíme a máme se upřímně rádi,“ říká o své velké rodině P. Jan Kapistrán.

Nabízíme rozhovor s novoknězem, jehož kořeny jsou v naší brněnské diecézi – o tom, jaká byla jeho cesta k víře a ke kněžství, co mu do života dává františkánská spiritualita a jak se těší na působení v rámci řeholního společenství a ve farnostech, do nichž bude poslán sloužit.

Poté, co vás a vaše sourozence přijala věřící pěstounská rodina, stala se pro vás víra přirozenou součástí života? A jaká byla vaše další cesta za životním povoláním?

Noví rodiče nás od počátku vedli do kostela. Víra tak do našeho života vstoupila přirozeně. Začali jsme se připravovat na křest i první svaté přijímání, s bratrem jsme ministrovali. V Pohořelicích jsem také přijal biřmování – kmotrem se mi stal starší nevlastní bratr. V té době náš kostel procházel opravou a my jsme jako rodina farnosti pomáhali, což mě velice formovalo po stránce společenství. Rodiče se zároveň věnovali zemědělství a chovu domácích zvířat. Otec provozoval nákladní autodopravu a obhospodařoval zemědělské stroje. Bylo to mnoho práce, ale díky ní jsem se naučil spoustu praktických dovedností – od oprav po řízení téměř všeho, co má kola a motor. I proto mám dnes řidičský průkaz na nákladní vozy i autobus. Po základní škole jsem se rozhodl vyučit truhlářem. V Brně jsem vystudoval odborné učiliště a získal výuční list s vyznamenáním. Tehdy jsem také prožíval hezký vztah s jednou dívkou.

Co vás tedy přivedlo k františkánskému řádu a posléze ke kněžství?

Sv. František mě fascinoval už dříve. Když jsem si vybíral biřmovacího

patrona, sáhl jsem po staré knize „Svátí“ z roku asi 1850, která patřila mamince otce. Tam jsem narazil na titul *sv. František a jeho súdruhovia*. Slovo „súdruhovia“ tehdy ještě nemělo dnešní konotace. Právě tam jsem objevil sv. Františka z Assisi a jeho život mě uchvátil – jeho vztah k přírodě, církvi i bratřím. Rozhodl jsem se proto nést jeho jméno. Postupně jsem se dostal i k františkánským modlitbám a breviáři nešpor, který jsem se občas modlíval.

Po biřmování ve mně sílila touha být blíž Bohu. Kněžství jsem si však nepřipouštěl – měl jsem k němu velkou úctu a zdálo se mi nedosažitelné, zvláště s mým vzděláním: chlapec ze zvláštní školy s výučním listem bez maturity přece nemohl pomýšlet na vysokou školu.

Moje povolání k zasvěcenému životu však rozpoznala katechetka, která mě učila náboženství a také doučovala němčinu. Jednou se mě zeptala: „Tome, máš tak rád sv. Františka. Nechceš se seznámit s františkány?“ Netušil jsem ani, že v Česku působí. Přes jejího bratrance, bratra Regaláta, jsem se dostal k provinciálovi. S ním jsem se setkal na jaře 2004 v Brně a krátce nato mě pozval do Prahy. Dodnes nechápu, jak jsem tehdy klášter našel, bez map a mobilu – připisují to Duchu svatému. Po víkendů v klášteře jsem cítil, že

tady je moje místo. Po vyučení jsem ještě nastoupil na veřejnosprávní školu s maturitou, ale touha po františkánském povolání byla silnější. Během prázdnin a podzimu jsem se rozhodl školu ukončit i s tehdejší vztahem – dívka to sama tušila. Provinciál i katechetka mi potvrdili, že se mohu stát františkánem i bez maturity jako bratr laik. V listopadu 2004 jsem proto nastoupil do postulátu. Rok na to jsem byl přijat do noviciátu v Trnavě a dostal řeholní jméno Jan Kapistrán.

Bůh mi své plány odkrýval postupně. Po počáteční formaci v Trnavě a Praze a po věčných slibech jsem byl v roce 2012 přeložen do Brna. Zde jsem požádal o možnost si dodělat maturitu, abych se mohl stát trvalým jáhnem. Tato myšlenka mě vlastně zaujala již po noviciátě. Bratři si však dávali nějaký čas na rozmyšlenou, a nakonec mi umožnili dodělat maturitu. Bylo to krásné i náročné: pro spolužáky jsem byl spíše „taťka“, tehdy mi bylo téměř třicet let. Při tom studiu jsem měl možnost svědčit o víře lidem, kteří znali církve jen z médií. Vzájemně jsme se obohacovali. Po maturitě jsem zahájil teologická studia v Olomouci a v roce 2019 jsem přijal jáhenské svěcení.

Během studií i života v řádu jsem se intenzivně věnoval pastoraci: vedl společenství dětí a mládeže, vyučoval náboženství na dvou základních školách, organizoval víkendovky a tábory. Rok po jáhenském svěcení však přišel další Boží impuls – na pouti do Assisi mi spolubratr řekl, že mám být knězem. Tehdy jsem Bohu řekl: „*Jestli to chceš, prosadíš si to sám, já žádnou iniciativu první vyvíjet nebudu*“. A On opravdu poslal další potvrzení – mnozí věřící mi říkali, že by rádi přistoupili ke mně ke zpovědi. A přicházeli další impulsy i od jiných kněží a věřících. Provinciál nakonec souhlasil, abych pokračoval ve studiu teologie až do magisterského stupně zároveň s potvrzením o budoucím kněžském svěcení, což jsem bral jako další Boží řízení.

Jaká bude vaše další cesta kněze-františkána po svěcení? Už víte, do

jaké komunity a farnosti půjdete sloužit?

Po vysvěcení na kněze budu ustanoven jako farní vikář u Panny Marie Sněžné v našem klášteře v Praze. Některé farníky zde již dobře znám – v minulém roce jsem vedl přípravu na první svaté přijímání i ministrantskou skupinu. Na pokračování této spolupráce se velmi těším.

Představujete si někdy svou nejbližší budoucí farnost? Co byste na společenství, do něhož vstoupíte, nejvíce ocenil a jakým způsobem byste je pak rád doprovázel?

Doufám, že v pražské farnosti nějaký čas zůstanu. Mám dar pracovat s mládeží a dětmi, a proto se chci této pastoraci co nejvíce věnovat. Zároveň vím, že farnost nabízí zpovědní pohotovost každý den od devíti do patnácti hodin, kde budu jistě potřebný. Svátosti smíření se chci plně věnovat. Ve farnosti bych velice ocenil spolupráci laiků na různých aktivitách a také zpětnou vazbu a inspiraci, co a jak vlastně ve farnosti dělat.

Co vám do života (a nejen toho duchovního) dává právě františkánská spiritualita a život v komunitě bratří?

Především bratrství – silný prvek františkánské tradice. Neustále hledáme nové způsoby, jak společný život obnovovat a prohlubovat. Velmi si cením také společných projektů, na kterých se podílí více bratří – necítím se jako sólista, spíše týmový hráč.

Sv. František chtěl, aby bratři chodili kázat alespoň po dvou – jeden mluvil a druhý se modlil. Tato myšlenka spolupráce mě inspiruje. Důležitá je i jednoduchost života, nelpění na věcech, schopnost sdílet s druhými čas i prostředky.

Co je podle vás v dnešní době stěžejním úkolem vás řeholníků?

Myslím, že máme být znamením Boží naděje a pevného zakotvení uprostřed světa zmítaného nejistota-

mi a ideologiemi. Důležité je ukazovat, že i přes rozdílnost povah a prostředí lze spolupracovat a vytvářet jednotu. Klášter má být otevřený i laikům – aby zde mohli zakusit modlitbu, načerpat sílu a sdílet s námi život. Být tedy, jak říkal papež František, cítit ovce. A nesmíme se bát modlitby zde a nyní – nejen slíbit „budu se za tebe modlit“, ale hned se spolu s člověkem pomodlit. A mimo jiné také zprostředkovávat otcovskou a mateřskou tvář Boha.

Máte nějaký kněžský (ale nejen) vzor, který zásadním způsobem určuje vaše směřování?

Velkým vzorem mi byl farář v Poohořelících, který mi předal úctu a lásku k Eucharistii. Rád vzpomínám na adorace, které vedl. Inspirují mě také jednotliví bratři v řádu, kteří věrně a poctivě žijí své povolání. Od každého si mohu vzít to nejlepší.

Na co se v pastoraci těšíte nejvíce?

Těším se vlastně na vše – na službu dětem, mládeži, na vedení společenství i farních aktivit. Prosím Pána, aby mi dal dostatek darů i sil k této službě.

Děkuji za rozhovor.

*Článek je převzat z webu
brněnského biskupství
(Foto: Jakub Šerých, Člověk a víra)*

V neděli 12. dubna 2026 bude sloužit v našem kostele P. Jan Kapistrán mši svatou s udělením novokněžského požehnání

Tři radosti našeho františkánské společenství

Chtěli bychom se s vámi podělit o velkou radost. Náš bývalý duchovní asistent Kapistrán přijal 13. září 2025 u Panny Marie Sněžné v Praze z rukou biskupa Zdenka Wasserbauera kněžské svěcení. Radost je o to větší, že jsme s ním prožívali dobu jeho dálkového středoškolského studia i dobu bakalářského vysokoškolského studia v Olomouci. Magisterské studium už probíhalo jako prezenční v Praze na Karlově univerzitě. To už jsme sledovali „z dálky“.

Vím, že startovní čára jeho života byla na nule (možná i v záporných číslech). Jako dítě žil v dětském domově a z toho důvodu navštěvoval pomocnou školu. Neustále žasnu nad tím, jakými cestami ho Bůh vede. Je to jako z románu. Manželé, kteří měli šest svých dětí chtěli pomoci ještě jednomu dítěti z dětského domova. Když viděli čtyři sourozence, stojící při sobě, bylo jim jasné, že všechny si nikdo nevezme a

budou se muset rozdělit. A tak místo jednoho dítěte přibyly do rodiny čtyři. Úžasné, neuvěřitelné. Pak františkáni, studia, primice. Skromný, inteligentní, pilný a vytrvalý kluk se chopil ruky, kterou mu Bůh podal.

Když nám poslal primiční oznámení, na kterém jako motto byl žalm 116, 12, 13: **„Jak se odměním Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo“**, přiznávám se, že mi tekly slzy.

V neděli 14. září jsme za ním přijeli na jeho primiční mši svatou do Pohorelic. Po primici jsme poseděli s ním a s bratry františkány. Také jsme se seznámili se s jeho adoptivními rodiči. Další se zúčastnili primice v Husovičích.

Druhá radost: Ludmila a Pavel z Jiříkovic, kteří za námi již delší dobu dochází do společenství, projeví zájem

stát se členy naší františkánské rodiny.

A ta třetí radost: papež Lev vyhlásil Rok svatého Františka.

Ještě jedna zajímavost

Když se náš duchovní asistent otec Bernard setkal s papežem Františkem, překvapila ho jeho schopnost naslouchat a smysl pro humor. Bernard je obrovský chlap a papež ho přivítal slovy „Tak velký menší bratr?“ A přiznává, že citát papeže Františka, že chce raději církev zraněnou a špinavou, která vychází ven a hledá nové cesty evangelia než uzavřenou, mu dodnes zní v hlavě.

Bernard dodává, že smyslem naší existence je být tady pro druhé, zprostředkovat Boží moc, rozvazovat pouta, předávat naději, že Bůh chce žít v našich životech. Mnoho lidí přestalo po Bohu toužit, protože nedoufají, že by s ním mohli mít vztah.

Rok svatého Františka

Papež Lev vyhlásil Rok svatého Františka u příležitosti 800. výročí úmrtí svätce z Assisi. Od 10. ledna 2026 do 10. ledna 2027 jsou věřící vyzváni, aby se po vzoru svatého Františka stali vzorem svatého života a šířili Boží pokoj. Apoštolská penitenciárie pro tento rok uděluje mimořádné odpustky.

„Na počátku svého života podle evangelia uslyšel František povolání: „Pán mi zjevil, abychom používali tento

pozdrav: „Pán ti dej svůj pokoj“, píše papež v dopise generálním ministrům františkánských řádů. „Těmito stručnými slovy předává svým bratřím a všem věřícím vnitřní úžas, jež evangelium vneslo do jeho života: pokoj je souhrnem všech Božích darů, darem, který sestupuje z výšin. Jak iluzorní by bylo myslet si, že jej lze vybudovat pouze lidskými silami! A přesto je to aktivní dar, který je třeba přijímat a žít každý den“.

Papež také věřícím předal modlitbu k svatému Františkovi.

Srdčně zveme všechny věřící, aby se aktivně zúčastnili tohoto mimořádného jubilea. Kéž nás inspiruje příklad svatého Františka, který následoval Krista a stal se chudým a pokorným, a kéž naše srdce naplňuje autentická křesťanská láska k bližním a upřímná touha po shodě a míru mezi národy.

Modlitba papeže Lva k svatému Františkovi

Svatý Františku, náš bratře, ty, který jsi před osmi sty lety šel vstříc sestře smrti jako smířený člověk, přimlouvej se za nás u Pána.

Ty, který jsi v Ukřižovaném u svatého Damiána našel pravý pokoj, nauč nás hledat v něm pramen veškerého smíření, jež boří všechny zdi.

Ty, který jsi neozbrojený překročil hranice války a neporozumění, dej nám odvahu stavět mosty tam, kde svět staví hranice.

V této době, sužované konflikty a rozdělením, pros, abychom se stávali tvůrci pokoje: neozbrojenými a odzbrojujícími svědky pokoje, jenž pochází od Krista. Amen.

Plnomocné odpustky

Plnomocné odpustky, které lze uplatnit také za duše v očistci, se udělují za obvyklých podmínek (svátostná zpověď, přijímání eucharistie a modlitba podle úmyslů Svatého otce):

1. členům:

- františkánských rodin prvního, druhého a třetího řádu, regulovaného i sekulárního;
- institutům zasvěceného života, společností apoštolského života a veřejným nebo soukromým sdružením věřících, mužským i ženským, kteří zachovávají Řeholi svatého Františka nebo se inspiroují jeho spiritualitou nebo jakoukoli formou pokračují v jeho charismatu;

2. **všem věřícím bez rozdílu** kteří se s duší odpoutanou od hříchu zúčastní Roku svatého Františka tím, že navštíví v podobě pouti jakýkoli františkánský klášterní kostel nebo místo modlitby kdekoli na světě, které je

zasvěceno svatému Františkovi nebo s ním je z jakéhokoli důvodu spojeno, a tam se budou účastnit jubilejních obřadů nebo tam stráví alespoň přiměřenou dobu ve zbožném rozjímání a budou vzývat Boha, aby se podle příkladu svatého Františka v srdcích zrodila křesťanská láska k bližním a upřímné předsevzetí ke svornosti a míru mezi národy, a zakončí to modlitbou Otče náš, Vyznáním víry a vzýváním Panny Marie, svatého Františka z Assisi, svaté Kláry a všech svatých františkánské rodiny.

Starší lidé, nemocní a ti, kteří se o ně starají, a všichni, kteří z vážných důvodů nemohou opustit svůj domov, mohou rovněž získat plnomocné odpustky, pokud se zříkají jakéhokoli hříchu a mají v úmyslu co nejdříve splnit tři obvyklé podmínky, pokud se duchovně připojí k oslavám jubilejního roku svatého Františka a nabídnou milosrdnému Bohu své modlitby, bolesti nebo utrpení jejich života.

Převzato z webových stránek Provincie bratří Františkánů

Za počátky české státnosti

O prosluněném víkendu 20.-22. června se blažovičtí františkánští terciáři v počtu 10-5 terciářů, 4 příznivci a 1 kněz otec Bernard vydali na tradiční pouť po vlastech českých spojených s nejen církevní historií.

Tentokrát jsme navštívili místa spojená se samotnými počátky české

státnosti, nevynechali jsme ani stavbu zbrusu nového kláštera a také dějiště jedné z největších národních tragédií...

Jako již několikrát nás čekalo vlídné přivítání v klášteře v Hájků u Prahy, pomalu povstávajícím z ruin, ve kterých ho zanechala dlouho zde hospodařící armáda. Po mši svaté v Loretě u

milostné sošky P. Marie hájecké jsme se vydali až k samému úsvitu našich dějin za svatým Václavem na slovancké hradiště Budeč u Zákolan. Zde nám sympatická paní průvodkyně, jejíž jsme byli vůbec první skupina, ukázala nejstarší kamennou stavbu v Čechách a dávné středisko vzdělanosti, kde se učil i svatý Václav.

Naše cesta pokračovala přes Kralupy nad Vltavou na Karmel v Drastech. Sestry karmelitky zde nad Vltavou budují intenzivně nový klášterní komplex, namísto toho na Hradčanech v samém srdci Prahy. Zvolily si za své nové působiště starý zemědělský dvůr a dávají místu novou duchovní promodlenou tvář. Velkým zážitkem byl jak exteriér, tak interiér kostela svaté Terezie s Avily, který je postaven ve tvaru srdce probodeného šípem, jež představuje budova zvonice. Toto pojetí stejně jako oltářní obraz od pana Milivoje Husáka je inspirováno Zjevením (extází) svaté Terezie... V místním obchůdku plném vkusných věcí jsme

měli možnost poznat i některé sestry karmelitky. Bylo to krásné setkání s touto spiritualitou a na sestry v jejich usilovném budování a posvěcování tohoto kousku české země budeme myslet v modlitbách.

Odpoledne jsme věnovali dalšímu slovanskému hradišti – Levému Hradci v obci Roztoky. Zde je velmi uctívána především svatá Ludmila, která zde podle pověsti byla pokřtěna svatým Metodějem. Ujal se nás sympatický průvodce a ochotně nám o tomto kouzelném místě popovídal. Zbytek odpoledne jsme zmoženi historií strávili ve výborné roztocké kavárničce Vratislavka.

Neděle byla věnována pouti na velmi smutné místo tragicky zaniklé vypálené obce Lidice. Toto místo nás velmi zasáhlo a bolestně jsme si uvědomovali souvislost dávné hrůzy s dnešní dobou, kdy se mnoho podobných válečných hrůz děje jen kousek od našich hranic... Život však v Lidicích pokračuje dál ve formě nádherného růžového sadu s tisíčkami růží věnovanými lidmi z celého světa,

protože život nad smrtí vždy zvítězí ...

Naši pout' někteří z nás zakončili opět na místě pradávnmém, na Sázavě, která byla kdysi působištěm svatého Prokopa.

Pout' to byla naplněná až po okraj zážitky duchovními a tělesnými a už se domlouváme kam vyrazíme za poznáním, a duchovní i světskou historií zase příště. *Alexandra Kubalcová*

Pout' do Říma

V Římě je všechno velké a daleko, Řím je nejméně 20 hodin cesty autobusem, Řím je hlavní město křesťanského světa, v Římě nad hrobem apoštola Petra sídlí hlava církve – papež Lev XIV.

Jeho mimořádný a velmi oblíbený předchůdce František vyhlásil rok 2025 jako Svatý rok spojený s plnomocnými odpustky, které člověk získá, pokud vykoná pout' a projde Svatými branami v hlavních římských bazilikách.

Jednou z těchto papežských bazilik je Santa Maria Maggiore (P. Maria Sněžná), která je zvláště uctívána v tvaroženské farnosti. Proto se 50 poutníků z této a z naší farnosti a pár spřízněných duší odjinud rozhodlo na popud P. Romana tuto pout' v říjnu 2025 absolvovat. Těsně před jejím začátkem otce Romana přepadl covid, a tak byli poutníci svěřeni do laskavých rukou a neúnavných nohou P. Damiana Škody a ubytovacího českého

centra Velehrad. Postaráno o nás bylo naprosto perfektně, itinerář pouti byl neúprosný, časové prodlevy takřka nemožné, kilometrů nachozených velká spousta.

Hned první den po krátkém odpočinku na Velehradě, kde se o nás nestarali „bratři ze Soluně,“ ale laskavé sestry ze společnosti Sester Ježíšových a brigádníci různých národností, jsme toho zvládli spoustu – Svatopeetrské náměstí s pohledem na baziliku, Andělský hrad s andělským mostem s nádherně zrekonstruovanými sochami andělů nesoucími atributy Kristova utrpení, pout' klasickými římskými úzkými uličkami přes kostel s. Lorenzo, kde jsou vystavovány předměty spojené se životem a utrpením P. Pia, až na Piazza Navona s úchvatnou kašnou 4 řek od Berniniho a kostelem sv. Anežky Římské. Cesta nočním Římem vrcholila před Pantheonem – anticickým chámem z druhého století a končila večerí v blízkých pizeriích. Někte-

ří stateční se vydali zpět na Velehrad po svých, méně zdatní vzali zavděk metrem.

Druhý den opět průlet římskými bazilikami a jeden z vrcholů pouti – Panna Maria Sněžná – nádherná bazilika s mariánskou ikonou Spása římského lidu, která dostala jako nejoblíbenější chrám papeže Františka tu čest být místem jeho posledního odpočinku, atmosféra u jeho hrobu je nepopsatelná. Pout' nás dále dovedla k svaté Praxedě, kde má hrob náš arcibiskup Jan z Jenštejna s nádhernou stropní mozaikou a originálem sloupu Ježíšova bičování. Pokračovali jsme do Lateránu k svatým Janům a do kostela sv. Kříže Jeruzalémského, kde jsou vystavovány předměty spojené s utrpením P. Ježíše, včetně kusu kříže a kopie Turínského plátna. Při pohledu na tyto relikvie se v člověku ozývá hluboce: „neměl podoby ani krásy Muž bolesti“ a uvědomí si nezměrnou Ježíšovu obět.

Následující den byl věnován audienci na Svatopetrském náměstí s papežem Lvem XIV., všichni ho chtěli vidět, celý svět se s ním chtěl setkat, na náměstí nebylo k hnutí – Němci, Češi, Filipínci, lidé ze Singapuru, z tak exotických destinací jako je Trinidad a Tobago. Mnohonárodnostní dav, přísná bezpečnostní opatření a papež jako bílá tečka v dálce, přesto byla jeho slova povzbuzením a posilou pro nás všechny poutníky Naděje.

Samotnou baziliku jsme si mohli prohlédnout až další den, kdy někteří odvážlivci zdolali 500 schodů nahoru do kupole, aby se koukli na Řím z výšky, a ještě předtím sestoupili do podzemí k hrobu apoštola Petra a také hrobu nedávno zesnulého papeže Benedicta

XVI., kde byla sloužena mše svatá v češtině, což je mezi tolika hroby papežů a světců vždy obrovský zážitek, hned se člověk cítí opravdu ve středu všeho křesťanstva a plně prožije univerzalitu a mezinárodnost církve. Poslední bazilikou byl pak sv. Pavel za hradbami, místo klidného oddechu od hektiky centra Říma.

Prošli jsme tedy na pouti všemi svatými branami hlavních římských bazilik a oslavili tak jubilejní Svatý rok, setkali se se Svatým otcem Lvem a vykonali náročnou pout' spojenou s mnoha oběťmi do Santa Maria Maggiore. Kromě toho jsme viděli ještě díky otci Damiánovi a jeho výborné znalosti římských destinací čtvrt' Zátibeří, Španělské schody, Fontánu di Trevi,

kochali se Římem z pahorku Janikulu a poznali cestování po hlavním městě Itálie metrem, vlakem, autobusem i pěšky.

Třešničkou na dortu pak byl dvou-denní pobyt na zpáteční cestě ve městě míru a klidu – Františkově Assisi. Nádherné chvíle jsme prožili u jeho hrobu, v bazilice P. Marie Andělské s kostelíkem Porciunkule i v Grecciu, kde byl postaven vůbec první Betlém.

Řím je daleko, je v něm všechno daleko a všechno velké, ale vydat se tam na pout' zvláště ve Svatém roce stálo za to i přes mnohé obtíže.

Tak vzhůru letos do Francie!

Manželé Kubalcovi

Pěší pout' po stopách sv. Klementa Maria Hofbauera Tasovice–Víděň a dále na Kahlenberg u Víděň

Cíl letošní pěší poutě byl zvolen kombinací naší touhy projít nově zbudovanou poutní cestu Klementa Marie Hofbauera z Tasovic do Víděň a současně se propojit s autobusovou poutí do Schönstatského střediska na Kahlebergu u Víděň.

Vyrazili jsme v neděli 6. července za vyzvánění zvonů našeho kostela na vlakové nádraží, vlak měl sice zpoždění asi čtvrt hodiny, ale i tak jsme v Brně v pohodě stihli autobus směr Znojmo. Vystoupili jsme ovšem už v Lechovicích a za horkého počasí se vydali přes pole do Tasovic. Cestou jsme se modlili růženec a v jeho závěru jsme potkali o. Jana Nekudu a Ctibora Bárta, kteří nám přišli naproti. Ctibor totiž po naložení našich zavazadel do svého vozu zamířil směr Hustopeče, kde vyzvedl o. Jana a zamířili přímo do Tasovic u Znojma. Zde se v roce 1751 narodil svatý Klement Maria Hofbauer, na jehož počest byla v roce 2020 zbudována poutní cesta z Tasovic do Víděň. V půl osmé večer jsme už byli v Tasovicích, prošli jsme kolem farního kostela a zamířili do klášterního kostela redemptoristů, který byl vystavěn na místě rodného domu Klementa M. Hofbauera. Před kostelem jsme našli první informační tabuli poutní cesty. Uvnitř jsme se společně pomodlili nešpory a prohlédli okenní vitráže

se zobrazením významných milníků života tohoto světce. Mezitím začalo venku pršet. Po ubytování v sále zdejšího střediska a po večeři (k dispozici jsme měli farní kuchyň) jsme začali číst román ze života sv. Klementa M. Hofbauera – Pekařův učeň ze Znojma. Také se za námi zastavil na slovíčko místní duchovní správce P. Sokulski.

V pondělí jsme vycházeli za mírného deště, přes obce Dyje a Dobšice jsme doputovali do Louckého kláštera ve Znojmě. Déšť mezitím zesílil, ale naštěstí jsme se mohli schovat v nově zbudovaném informačním středisku. Pak jsme pokračovali do Znojma, zastavili jsme se u domu, ve kterém se Klement vyučil pekařem. Zvenku jsme prohlédli rotundu sv. Kateřiny i znojemský pivovar (někteří i zevnitř). Po chvíli odpočinku jsme opět sestoupili do podhradí, překročili řeku Dyji a nastoupili na velmi příjemnou cestu vedoucí Národním parkem Podjí. Odpočinuli jsme si u kaple Panny Marie Bolestné nad Popicemi poblíž Havranického vřesoviště. Pak už jsme opustili příjemnou cestu a po silnici jsme přes Havraníky doputovali do Šatova, kde jsme měli na místní faře domluveno přespání. Vytáhli jsme naši přenosnou kuchyň, protože vyhrazené prostory byly zřejmě delší dobu neobývané. Pro jedno přespání nám to ale nevedlo. Po večerní mši svaté jsme se rozloučili se Simonou a Renatou, naše poutnické řady naopak posílila Jana Bárťková. Asi v půl jedenácté jsme uléhali do svých spacáků k zaslouženému odpočinku.

V úterý jsme měli opět ve zdejším kostele ranní mši svatou a po snídani jsme se rozloučili se správkyní fary a pokračovali v naší cestě přes Hnanice (a česko-rakouské hranice) až ke kapli Panny Marie na kameni, zbudované v roce 1680. Je zde vybudovaná krásná kruhová vyhlídka poblíž základů zbořeného kostela. Pak už jsme pokračovali vinicemi do příhraničního města Retz, kde jsme objevili sochu a pamětní desku K. Hofbauera. Pokračujeme dále, sušíme pláštěnky a zase znovu

navlékáme, postupně objevujeme další informační tabule poutní cesty včetně poutnických razítek. Přicházíme do Zellensdorfu, zde krátký odpočinek, svačina a představa, že budeme pokračovat v četbě románu. Ale žene se bouřka, takže kolem 14. hodiny opět nasazujeme pláštěnky a vyrážíme dál. Pršelo velmi vydatně, před největším přívalem deště jsme se asi půl hodiny ukryli pod pergolou, jenže bylo potřeba jít dál, protože pršet mělo dle předpovědi ještě další dvě hodiny. A předpověď nelhala. V dešti jsme si ani nevšimli, že vinohrady vystřídala pole se zlátnoucím obilím a taky rozsáhlé slunečnicové lány. Po značené poutní cestě tedy pokračujeme přes Röschitz až do Eggenburgu. Přespání máme domluveno ve farním středisku u kostela sv. Štěpána, možnost osprchování byla na místním koupališti, kam nás Ctibor na etapy odvázel a zase přivázel, přičemž pohotovost andělů strážných byla nezpochybnitelná. Po večeři (sekaná tentokrát ohřátá v mikrovlnce) a nešporech jsme pokračovali v četbě románu, ke spánku na podlaze farního sálu se ukládáme opět po desáté večerní.

Ve středu ráno jsme v kostele sv. Štěpána slavili mši svatou, při které jsme měli díky Majce varhanní doprovod. Při odchodu jsme naopak

bez doprovodu zapěli paní správkyni naši oblíbenou Nitida Stela a následně navštívili ještě redemptoristický kostel, který je rovněž spojen se sv. Klementem, mj. je zde zobrazen ve vitráži okna. Pak jsme pokračovali dále přes Grafenberg a Straining do Frauendorfu. Velkým obloukem jsme obcházeli kostel sv. Leonharda, který se vyjímá uprostřed polí. Sice nepršelo, ale foukal studený vítr. Pokračujeme přes Sitzendorf am der Schmida do Ziersdorfu, zde jsme si prohlédli velmi zdařilou rekonstrukci/dostavbu kostela a trochu si odpočinuli. Kolem šesté večerní jsme doputovali do Grossweikersdorfu, kde byl původně domluvený nocleh. Zde se k nám opět připojuje Renata, která přijela přímo z promoce své nejmladší dcery, aby s námi pokračovala v pouti. Po návštěvě místního kostela jsme se přesunuli asi do 5 km vzdáleného Niederrußbachu, kde jsme mohli přenocovat v komunitním sále poblíž kostela.

Ve čtvrtek ráno jsme slavili mši svatou ve zdejší kostele a po snídani jsme se vydali dále přes Tiefenthal a Königsbrunn am Wagram do Absdorfu, procházíme opět vinohrady a kolem vinných sklepů (zrovna když se modlíme druhý desátek růžence světla). Ve Stetteldorf am Wagram jsme v poledne spočinuli na lavičkách u fotbalového hřiště. Po obědové přestávce putujeme dál do Hausleitenu s krásným kostelem sv. Agáty, který nám dvakrát poskytl přístřeší před deštěm. Opět opouštíme vinohrady, ale zato jsme viděli pěstování chřestu ve velkém. Navečer jsme pak doputovali do Stockerau. Ve městě jsme u další z informačních tabulí poutní cesty věnované propojování národů navštívili kapli sv. Karla Boromejského, kde jsme získali alespoň v němčině infomační letáky ke Svatoklementske cestě. Dále jsme prošli kolem kláštera sv. Kolomana a doputovali až ke kostelu sv. Štěpána z konce 18. století s nejvyšší věží v Dolním Rakousku. V jeho bezprostřední blízkosti bylo postaveno hlediště pro letní divadlo/kino, ale zřejmě až pro víkendové akce. Ubytování jsme byli v sousedním nově opraveném farním objektu s jídelnou s velkými okny do ulice a s moderními

různobarevnými židlemi. Po večeři jsme opět chvíli četli a pak jsme se rozprostřeli v suterénních prostorách budovy mezi pingpongovými stoly a jinými hracími prvky.

V pátek nám na další cestu požeňnal místní duchovní správce a kolem půl osmé jsme se vydali na závěrečnou etapu. Po cestě jsme se dozvěděli, že o. Roman z důvodu nemoci nebude moci přijet na Kahlenberg. Škoda, tolik se těšil. Po deváté hodině jsme doputovali k Dunaji, přešli jsme jej po mostě a dále pokračovali po jeho pravé straně až do Vídně. Krátká zastávka u Silbersee, marně se snažíme aspoň trochu prosušit boty a ponožky. Kolem poledne jsme doputovali do Klosterneuburgu, zastavili jsme se v kostele sv. Martina ze 13. století a následně v klášterním kostele Panny Marie. Pak jsme opět sestoupili k Dunaji, kde jsme si odpočinuli a posilnili a pak už jsme se rozloučili s Majkou, která se z rodinných důvodů vracela domů dříve. Podél Dunaje jsme doputovali až do Vídně, Petr ještě stačil píchnout kolo, které poctivě vedl vedle sebe. Kolem půl páté jsme dorazili do cíle pěší poutě – ke kostelu Maria am Gestade (Maria na nábreží). Zde už na nás čekali Anička a Karel Paulíkovi z Blažovic, kteří si vykonali pout' za sv. Klementem po vlastní ose na kole. Mši svatou jsme slavili v boční kapli na oltáři nad ostatky sv. Klementa.

Silné chvíle. Po mši svaté jsme si ještě zazpívali a vyslechli výklad o. Václava k historii kostela i stesky a problémy rakouské církve dnešních dnů. Kolem půl sedmé večer vyrážíme do víru velkopáteční Vídně. Procházíme přes historický střed města plně obsazený turisty. Před osmou večerní jsme dorazili do místa posledního noclehu, který nám domluvila Daniela Bártková se svojí kamarádkou Ankatrin. Ta už na nás čekala a klášterem nás provedla. K poslední večeři se jako obvykle podávaly nudle s mákem, ale také dobrotky od Ankatrin. Chvíli po nás doputovala i Daniela Bártková (letadlem z Barcelony). Obě mladé dívky se za nás totiž sestřičkám zaručily. Večer jsme měli krátkou adoraci v klášterní kapli. Chvíle ztišení, chval a díky před Nejsvětější svátostí. Bohu díky za tuto pout'.

V sobotu ráno jsme se ranní chvilky pomodlili v klášterním kostele a po snídani kolem osmé hodiny jsme vyrazili tentokrát klidnou sobotní Vídní na Kahlenberg, který je spojen s vítěznou bitvou u Vídně proti mnohonásobné přesile Turků v roce 1683. Zde jsme se v půl jedenácté potkali s autobusovými poutníky. Mši svatou jsme slavili v schönstatské kapli, po ní nám ještě sestra povyprávěla historii tohoto místa i budování schönstatského zázemí na Kahlenbergu. Nakonec jsme navštívili sv. Josefa na Kahlen-

bergu, který je významným historickým, duchovním a také známým polským národním poutním místem. Na zdi kostela je pamětní deska s vyobrazením krále Jana III. Sobieskeho (významného vojevůdce a účastníka bitvy). V kostele je kaple Panny Marie Čenstochovské a obraz, na kterém je klečící král při mši svaté a nad ním je Panna Maria. Je na něm zachycen okamžik vnuknutí před bitvou. Pak už jsme se vrátili domů autobusem, tři stateční poutníci (Ctibor, Petr a Tomáš) zvolili pro zpáteční cestu kola. Neodradila je ani blížící se bouřka, která je ten den hnala až za hranice. Ale všichni jsme se vrátili v pořádku domů. Díky Bohu.

Pěší pouť po stopách sv. Klementa Marie Hofbauera v roce 2025 vykonali: o. Jan Nekuda, děkan hustopečský, Barbora Švehlová z Mokré, Marie Diehlová a Petr Kachel (ostravskopavská diecéze), Alois Kaláb, Petr Pleva, Renata Mazálková, Jana a Ctibor

Bártkovi, Marta a Tomáš Řičánkovi. První dva dny s námi putovala Simona Labudová.

Poděkování o. Janu Nekudovi a ostatním za domlouvání noclehů (tentokrát obzvláště obtížné). Ctiborovi za zapůjčení a většinou i řízení doprovodného vozidla a řešení problémů s tím spojených. Ostatním poutníkům

za pohodové putování, společnou modlitbu, zpěv a vše ostatní, co k pouťi patří a z čeho potom žijeme celý rok. Daniele Bártkové za zajištění noclehu ve Vídni i za tlumočení na Kahlenbergu.

Svatý Klemente Maria Hofbauere, oroduj za nás!

Marta Řičánková

Z Vídně zpět na kole

Již tradičně, i když mě museli Petr Pleva a Ctibor Bártek trochu přemlouvat, jsme se vraceli z loňské pěší poutě do Vídně a na Kahlenberg na kole. Petr si tradičně kolo vedl celou pouť a já se Ctiborem jsme si kolo nechali tradičně poslat autobusem. Po tradičním balení jsme se rozloučili, od otce Jana dostali požehnání a vyrazili na cestu.

První zastávku děláme za chvíli na Josefsdorfu. Nádherný pohled dolů na Vídeň trochu kazí dešťový mrak, který se pomalu přibližuje... Ještě se krátce setkáváme s autobusovými poutníky a rychle sjíždíme z ostrého kopce k Dunaji do Klosterneuburgu. Jedeme proti proudu Dunaje kolem Silbersee, za Hofleinem přejíždíme Dunaj a brzy jsme v Stockerau. Doposud jsme kopírovali trasu pěší poutě, nyní se dáváme více na sever. Mraky okolo nás hrozí deštěm, projíždíme Viendorf a Porrau. Za Porrau nás čeká první ze tří dnešních kopců a také začíná drobný déšť, který nás provází až na hranice. Projíždíme přes Weyerburg, Altenmarkt, Mailberg, Grosskadolz, přestává pršet, ani jsme nepostřehli, že jsme přejeli hranici a jsme v Jaroslavicích! Dáváme jedno pivo a ujíždíme na faru do Hrádku nad Dyjí, kde nás čeká o. Mertl na nocleh, který domluvil o. Jan. Trošku jsme popovídali, poděkovali, navěčřeli se, pomodlili nešpory, prospali se a po ranních chválách a snídani vyrazili na nedělní mši sv. do Drnholce, kterou v půl jedenácté akorát stíháme. Během mše sv. při zpěvu vyniká Petrův mužný bas, Ctibor chválí varhaníka (to bude asi profík) a já se zavřenýma očima poslouchám. Po závěrečném preludiu jsme v kostele zůstali sami, z kůru

vykoukl varhaník, ptá se kdo je ten bas a zve nás na kůr. Dostali jsme od něho zajímavou přednášku o varhanách v kostelích v blízkém okolí, z nichž jsou zvláště cenné tyto v Drnholci. Po hodině musíme jet dál. V Brodu nad Dyjí jsme se stavili na polévku a pokračujeme přes Pasohlávky, Ivaň, Přibice a Vranovice do Židlochovic. Potřebujeme odpočinek, osvěžujeme se zmrzlinou a nealkem a pokračujeme podél Litavy do Měnína a Sokolnic, v pivovaru si dopřáváme pozdní oběd a pivo. Domů je blízko, sedáme naposled na kola, projíždíme kolem Kobylnic do Jiříkovic, za chvíli vidíme špičku blažovického kostela a o půl sedmé jsme doma. D.G.

Tomáš Řičánek

FDŠK v roce 2025

Dům Šebestiána Kubínka

Práce pokračovaly dle možností venku a uvnitř stavby. Jsou namontovány vnitřní dveře na celé stavbě, je dokončena garáž s montáží sekčních vrat, ve sklepě a na celém schodišti jsou dokončeny obklady a omítky včetně malování. V kuchyni a zázemí jsou obloženy sádrokartonem stropy včetně vymalování stěn. Podařilo se vyřešit a namontovat akustický sádrokartonový podhled. Na celé stavbě jsou osazeny vnitřní parapety. Venku je hotová opěrná zídka a fasáda mimo obklady garáže a soklu. Zburali jsme stavební přístřešek, veškerý materiál pro stavbu skladujeme nyní v garáži. A co nás čeká letos? Plánujeme dotáhnout stavbu ke kolaudaci. K tomu zbývá venku udělat přístřešek nad vchodem, obložit sokl a garáž, dokončit terénní úpravy a dlažbu kolem stavby, napojit svody ze střech do odpadů. Uvnitř dokončit elektro instalace, vymalovat sál.

Výdaje na stavbu již dosáhly 17,5 mil. Kč. V loňském roce nám Obec Blažovice poskytla kromě druhé části

návratné finanční výpomoci (1,5 mil. Kč) také dotaci ve výši 500 tis. Kč. V závěru roku poskytl individuální dotaci Jihomoravský kraj ve výši 200 tis. Kč. Měsíční sbírky na farní dům vynesly v roce 2025 430 tis. Kč, individuální dary fyzických osob dalších 515 tis. Kč. Za všechny dary děkujeme!

Na vybavení sálu a klubovny audiovizuální technikou a částečně i nábytkem jsme prostřednictvím MAS Slavkovské bojiště požádali o dotaci na Státní zemědělský intervenční fond. Výdaje je nutno předfinancovat z vlastních prostředků a teprve pokud uspějeme a splníme všechna kritéria, můžeme v příštím roce očekávat dotaci ve výši 70 % způsobilých výdajů.

I nadále budou zásadním zdrojem financování stavby i následného splácení návratné finanční výpomoci kostelní sbírky a finanční dary fyzických nebo právnických osob. Děkujeme za dosavadní podporu a prosíme o vytrvalost.

Pořád je aktuální prosba o pomoc při pracích kolem našeho kostela, a hlavně na stavbě FDŠK. Výzva je k dispozici i na farních stránkách. Stavební práce jsou za námi, odborné práce provádějí řemeslníci nebo firmy. Jedná se tedy o pomocné a úklidové práce. Věřím, že pokud se v této fázi zapojí větší množství lidí, budeme si více celého díla vážit a lépe se o něho starat po jeho zprovoznění.

Tomáš a Marta Řičánkovi

Účel sbírek při bohoslužbách v Blažovicích v roce 2026

datum sbírky	zaměření sbírky
04.01.2026	
11.01.2026	
18.01.2026	
25.01.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
01.02.2026	
08.02.2026	
15.02.2026	
22.02.2026	Sbírka Haléř sv. Petra
01.03.2026	
08.03.2026	
15.03.2026	
22.03.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
29.03.2026	Sbírka na oslavu blahořečení J.Buly a V. Drboly
05.04.2026	
12.04.2026	
19.04.2026	
26.04.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
03.05.2026	
10.05.2026	Sbírka na podporu katolických médií
17.05.2026	
24.05.2026	
31.05.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
07.06.2026	
14.06.2026	
21.06.2026	Sbírka na charitativní účely
28.06.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka

datum sbírky	zaměření sbírky
05.07.2026	
12.07.2026	
19.07.2026	
26.07.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
02.08.2026	
09.08.2026	
16.08.2026	
23.08.2026	
30.08.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
06.09.2026	
13.09.2026	
20.09.2026	Sbírka na bohostovce a církevní školství
27.09.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
04.10.2026	
11.10.2026	
18.10.2026	Sbírka na misie
25.10.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
01.11.2026	
08.11.2026	
15.11.2026	
22.11.2026	
29.11.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka
06.12.2026	
13.12.2026	
20.12.2026	
25.12.2026	
27.12.2026	Farní dům Šebestiána Kubínka

Katolík ve Vietnamu

Podářilo se mi letos začátkem roku vycestovat téměř na 3 týdny do Vietnamu. Byla to krásná dovolená s mnoha zážitky z nádherných turistických i neturistických míst. Rád bych se s vámi podělil o několik zkušeností s katolickou církví v této zemi.

Před cestou jsem byl upozorněn, že katolíků je ve Vietnamu pomálu a kostely možná tak ve velkých městech. Skutečnost mne zaskočila – s kostely bylo možno se setkat zcela běžně – ve velkých městech katedrála a několik dalších kostelů, a i v menších městech, které jsme navštívili, byla možnost navštívit mši svatou i ve všední den – šlo jen o to trošku zabrouzdat internetem a správně si přeložit ohlášky, které byly ve vietnamštině.

Historie víry sahá až do 16. století, kdy do země přijeli první misionáři, kteří se později například podíleli i na vytvoření moderní latinkové vietnamštiny. V 19. století za vlády významných císařů, byli křesťané tvrdě pronásledováni a k uvolnění došlo až v následující době za vlády Francouzů, kteří vystavěli významné kostely a katedrály. Ve 2. polovině 20. století, kdy došlo k rozdělení Vietnamu na komunistický Severní – zde církev opět čelila silné perzekuci, a Jižní – tady žili miliony katolíků, a dokonce prezident byl svého času katolík. V roce 1975 byl Vietnam sjednocen pod komunis-

tickým režimem, což znamenalo opětovné represe – zřejmě podobné, jako známe i my z období totality. Až v posledním desetiletí dochází k uvolnění, a dokonce ke spolupráci se Svatým stolcem. Katolíci tvoří až 10 % populace. Tedy – podobně jako u nás.

Já se, po zkušenostech ze mší svatých z cizojazyčných zemí, kdy jsem nerozuměl ani slovo a v průběhu se zcela ztrácel, vybavil kompletním překladem liturgických textů z vietnamštiny do češtiny, a to se ukázalo jako velice prozíravé – mohl jsem se totiž zcela aktivně (no vietnamsky jsem se modlit nedokázal, takže spíše pasivně) účastnit několika mší, které se mi podařilo navštívit.

Ač jsem nerozuměl ani slovo, cítil jsem se vždy jako doma mezi svými – průběh byl totiž zcela stejný jako u nás – přede mší svatou růženec (tedy aspoň si myslím, že to byl růženec), pak zcela běžná mše prokládaná zpěvy písní (texty byly promítány na obrazovky) a dokonce i čtení a evangelium byly přednášeny působivou jakousi zpěvavou vietnamštinou. Pozdravení pokoje úklonou a úsměvem okolostojícím, přijímání na ruku či do úst, na závěr ohlášky. A po mši svaté ještě pro ty, kdo nespíchali, mariánská modlitba venku u sochy Panny Marie – té-

měř kolem každého kostela bylo totiž prostranství se sochou Panny Marie, dalších svatých nebo s lurdskou jeskyní a dalšími farními budovami.

Jedno odpoledne jsem dokonce míjel kostelní budovu, ve které zřejmě probíhala výuka náboženství nebo katecheze školních dětí – před kostelem spousta skútrů, lavice plné dětí, mládež zajišťující hudební doprovod a dvě sestry v hábitech, které vše vedly.

Z těchto povrchních zkušeností samozřejmě nelze usuzovat na skutečnou křesťanskou svobodu v „Socialistické republice Vietnam“ – tak zní totiž oficiální název této země – máme ještě v živé paměti stav u nás před Sametovou revolucí, ale pro turistu jako jsem byl já, bylo sdílení víry ve vzdálené zemi velmi obohacující.

Pěší pout' 2026

Rok 2026 vyhlásil sv. otec Lev XIV. rokem sv. Františka (připomínáme si 800 let od jeho úmrtí). Zároveň bylo vyhlášeno, že na místech kultu spojených se sv. Františkem, lze získat mimořádné plnomocné odpustky. A putování po těchto místech je tématem letošní pěší poutě.

S trasou nám nejvíce pomohly internetové stránky www.frantisek800.cz, které obsahují i mapu s vy-

značenými františkánskými místy, kterých se letošní výzva týká. Je jich opravdu mnoho a my jsme s ohledem na naše časové i fyzické možnosti vybrali následující

místa: Blatnice pod Svatým Antonínkem, Uh. Hradiště, Kroměříž, Beňov a Olomouc. Místa noclehů (a tím i přesná trasa) jsou zatím v jednání. Z Blažovic se chystáme vyjít na svátek sv. Cyrila a Metoděje v neděli 5. července. Závěrečná mše sv. se uskuteční v Olomouci v sobotu 11. července.

Více o roku sv. Františka se dozvíte na www.frantisek800.cz

Ctibor Bártek

Boží muka

Každoročně se scházíme začátkem prosince k modlitbě u Boží muky. Neoslavujeme válku a válečné hrdinství. Připomínáme si

spíše útrapy, které místní obyvatelstvo prožívalo v důsledku nesmyslné války. Modlíme se za duše padlých a zemřelých bolestný růženec a litanie za zemřelé. V loni jsme se sešli již po třiatřicáté. Poděkování patří panu opatovi Marianu Kosíkovi, který vždy za námi přijede a vede modlitbu. Hezkým zvykem je, že pana opata pozveme do nějaké rodiny a popovídáme si ovšem možným, ale nikdy se nezapomene na Šebestiána Kubínka, kterého je pan opat velkým ctitelem. Těšíme se, že letos bychom se už mohli sejít ve Farním domě Šebestiána Kubínka.

Tomáš Řičánek

Farní obnova

„Farnost jako DŮM JEŽÍŠOVA SRDCE“ – motto, které nás provázelo postní obnovou.

Obnovu jsme zahájili v Blažovicích v pátek 20. února 2026. Předě mši svatou jsme se pomodlili křížovou cestu. Mši svatou sloužil P. Jiří Brtník, který nás uvedl do tématu. Poté jsme se přesunuli do přístavby a přemýšleli o své farnosti – co se nám líbí, jak se nám v ní žije.

Od deseti hodin probíhala celonoční adorace před svátostným Spasitelem, ráno byla ukončena krátkou společnou modlitbou a požehnáním. Potom jsme se přesunuli do Tvarožné do kostela. Proběhla první katecheze nad ikonou, která představuje společenství.

V přestávce mezi katechezemi jsme se přesunuli na faru, kde jsme se zahřáli a obcerstvi a pokračovali v úvahách o společenství, farnostech, sdílení. Jsme sice dvě farnosti, ale máme za sebou společně prožitý dlouhý čas a nyní se cítíme jako farnost mateřská, od které se osamostatnila farnost

dceřiná, což ale neznamená, že jsme přerušili vzájemné vztahy. Rozdělení napomohla i spádovost obcí, kdy Blažovice byly nasměrovány na Šlapanice (škola, doprava) a do Tvarožné není žádný dopravní spoj.

Odpoledne jsme strávili před svátostánkem a prosili o živou vodu pro naše farnosti, abychom se stávali jedním domem, kde Pán je naší silou v putování od hříchu k lásce, silou v pokušeních. Nemůžeme žít jako solitér, jsme stvořeni pro společenství. Symbolicky jsme zapsali svá jména do srdce Ježíšova a zároveň také své starosti a své bližní. Prosby a děkování, myšlenky otce Jiřího, sdílení pana Jiřího, podbarvené podmanivou hudbou mokerské scholy byly proloženy písněmi. Otcové Roman a Jiří vkládali ruce na jednotlivé účastníky a žehnali nám. Odpoledne jsme završili setkáním s Pánem při mši svaté. Byl to pro mne silný zážitek.

Věřím, že jsme si každý odnesli v srdci povzbuzení nejen pro postní dobu a myšlenky na tyto krásné a

požehnané chvíle nás posílí v životě našich farností – mateřské a dceřiné v lásce a porozumění, že spolu prožijeme mnoho krásných společných akcí na cestě k Pánu.

Marie Daňková, Blažovice

Adorace

Loňskou postní duchovní obnovu P. Jiří Brtník zaměřil i na společenství a vztahy ve farnostech. Zdroje zdravých a správných vztahů jsou modlitba, četba a rozjímání Božího slova, eucharistie spojená se sebedarováním Ježíše Krista. Sebedarování Ježíše Krista nikdy nepřestává, je tedy trvalé a neustále proudí. Proto každou adoraci začínáme chvalozpěvem: „Chválená a velebená budiž bez ustání, nejsvětější svátost oltářní“. Nechat se obdarovávat v přítomnosti Ježíše Krista máme možnost i my v našem farním kostele Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Každou sobotu, po ranní mši svaté nebo navečer.

Tomáš Řičánek

Geocaching a Šebestián

Geocaching je moderní venkovní hra, která spojuje turistiku, dobrodružství a hledání pokladů pomocí souřadnic GPS. Hráči podle nich vyhledávají malé schránky – takzvané „kešky“ – ukryté na různých zajímavých místech v přírodě i ve městech. Uvnitř bývá zápisník, do kterého nálezece zapíše své jméno, a někdy i drobné předměty na výměnu.

Kešky často člověka zavedou na mís-

ta, která by jinak nenavštívil nebo se díky nic dozví o příbězích a osobnostech, které by jinak nepoznal.

A to je i důvod, proč jsme založili kešku GCBHA41 Šebestián Kubínek – aby se další lidé hravou formou dozvěděli něco o Šebestiánově životě. Protože, co si budeme povídat, povědomí o něm za hranicemi blažovického katastru je povážlivě nízké.

Aby se hráč dopracoval k naší krabičce a dokázal ji otevřít, musí odpovědět na několik otázek týkající se jeho života a taky navštívit několik míst v Blažovicích se Šebestiánem spojených.

Zpráva pro všechny „kačery“, jak si hráči geocachingu říkají: v Blažovicích na vás čeká další výzva!

A pro ostatní: není čas s geocachingem začít? *Manželé Patákoví*

Společenství živého růžence

Milí Boží přátelé, jmenuji se Jiří Boček. Dovolte mi pár slov ke Společenství živého růžence v Blažovicích.

Službu administrace, jsem přijal od začátku roku 2024 na požádání předchozího administrátora pana Jaromíra Faltyňky. Službě věnuji svoje znalosti a čas zcela bez finanční odměny a stále se rozkoukávám. Členem Společenství živého růžence jsem delší dobu a nikdy by mne nenapadlo, že se administrací budu zabývat.

Zavedení Společenství živého růžence v Blažovicích je připisováno Šebestiánu Kubínkovi, který dle dostupných informací získal postupně 180 členů. Naše Společenství živého růžence má aktuálně 40 členů. Každý člen se zavazuje k denní modlitbě jednoho desátku růžence s tajemstvím, které se mění vždy první neděli v měsíci, a to ať už fyzicky tento den k výměně kartičky s tajemstvím dojde nebo ne. Někteří členové tento závazek násobně překonávají a modlí se denně třeba celý růženec. Nejsme rozhodně žádní superhrdinové a kdokoliv z nás může být nemocný nebo, zejména o prázdninách, na dovolené. Od předání služby jsem byl první neděli vždy k dispozici, což pokládám za velkou milost.

Zvu vás tedy k tomu, aby se naše Společenství živého růžence stalo i společenstvím vaším. Mohu nabídnout i členství pro ty, kteří si kartičky měnit první neděle nepřejí, stačí mne kontaktovat a sdělit mi vaše jméno, příp. přezdívku, rok narození je dobrovolný, slouží pouze k rozlišení při shodě

jmen. Na webových stránkách je k dispozici rozpis, abychom se neztratili. Není v mé moci kontrolovat dodržování tohoto závazku, svěřuji vše Pánu, a kdo je víc? Někteří členové při výměně kartičky s tajemstvím dávají zcela dobrovolný příspěvek. Většinou společně darujeme kolem 1000 Kč měsíčně. V minulosti tyto dary byly použity na podporu kněží a misíí v misionářských oblastech. Na to jsem navázal, vyhledal a stále hledám způsoby, jak darované příspěvky využít. První příspěvek 3000 Kč jsme odeslali na Papežská Misijní Díla s intencí na osobní úmysl členů Živého růžence. V říjnu minulého roku jsme dali na mši za živé a zesnulé členy Živého růžence zde v kostele, poslední pátek v říjnu máme opět mši na stejný úmysl. Letos jsme podpořili Misie Pallotínů – poprvé 5000 Kč na misijní účely a také jako odměnu kněžím za odsouzení 10 mší svatých – Na úmysly dárců Živého růžence a za zlomení negativních pout, které si v rodinách neseme. Následně 10 000 Kč na misie spojené s 20 mšemi s úmysly: Překonání působení Zlého ve světě a lidských srdcích. Náprava mezilidských vztahů a přímluva k otevření se Duchu Svatému. Úmysly jsou myšleny nejen za členy Společenství živého růžence, ale i za celou farnost i celý svět.

Nemyslete si prosím, že je pro mne služba jednoduchá, víme, kdo drtí Zlo a Zlému se velmi nelíbí to, co děláme. Dá se to vydržet jen tak, že – pod ochranu Tvou se utíkáme, Svatá Boží Rodičko.

Poselství z Paray-le-Monial

V červnu loňského roku jsem v Knihovně Biskupství brněnského navštívila přednášku paní doc. Bakešové na téma Poselství z Paray-le-Monial.

Francouzské poutní místo Paray-le-Monial se proslavilo díky trojímu zjevení Ježíše Krista svaté Markétě Marii Alacoque v 17. století (přesněji v letech 1673–1675). Ježíš ukázal Markétě Alacoque své srdce, které hoří láskou k lidem a touží, aby mnozí tuto lásku přijali. Stalo se tak v době, kdy mezi křesťany převládala víra v chladného a přísného Boha a z hlásání se vytrácel

akcent na Boží milosrdenství. V důsledku těchto zjevení vznikl následně celocírkevní svátek Nejsvětějšího Srdce. Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Páně se odtud rozšířila doslova po celém světě. A s pokorou věřím, že také do Blažovic.

Význam tohoto zjevení pro 21. století pojmenoval P. Peter Repa (duchovní správce Univerzitního pastoračního centra v Žilině): Úcta k Ježíšovu srdci je Božím darem, Boží odpovědí na tři důležité touhy a obavy moderního člověka: anonymitu, strach a osamělost.

V souvislosti s obavami a strachem z

budoucnosti pak nabízím další střípek z této přednášky – modlitbu sv. Kláudia de La Colombiera:

„Můj Bože, jsem si jistý, že bdíš nad těmi, kdo v Tebe doufají, a že nic nechybí těm, kdo vše očekávají od Tebe, a proto jsem se rozhodl, že si nebudu dělat starosti o budoucnost, ale budu skládat k Tvým nohám vše, co mě znepokojuje.“

Prosme, aby připravovaná pouť do Paray-le-Monial přinesla prohloubení úcty k Nejsvětějšímu Srdci i mezi současníky (nejen v Blažovicích).

Marta Řičánková

Misijní jarmarky

Milí přátelé misií, děkuji ze srdce všem, kteří se jakkoli zapojujete do misijních jarmarků v naší farnosti. I vašim přispěním mohou misie vzkvétat a růst. Musím se, ale přiznat, že hned na prvním jarním jarmarku, jsem o jejich pokračování začala pochybovat. Hodně farníků mě totiž oslovilo s tím, že na něj zapoměli, nebo jim nevyhovoval termín, neměli čas atd... Přesto jsme na něm vybrali pěkných 22 000 Kč. Začala jsem se ptát více lidí jestli v jarmarcích pokračovat. Většina farníků a hlavně děti byli pro jejich zachování. Další jarmark na misijní neděli už probíhal v jiném duchu. Během misijní neděle se všichni věřící společně modlí a finančně přispívají do světového fondu solidarity. Zřejmě i proto bývá na misijní neděli jeden z nejlepších jarmarků a měla jsem radost, kolik z vás se zapojilo. Vybrali jsme 24 600 Kč. Na vánočním jarmarku jsme vybrali 24 000 Kč a i tento

jarmark byl výjimečný tím, kolik z vás se zapojilo svými výrobky a štědrostí. Díky dárcům z celé České republiky poskytli PMD pomoc chudým lidem ve čtyřech zemích, čtyř kontinentů částkou více než 18,1 milionů korun. PMD pomáhají také v Ugandě, Srí Lance a Papui Nové Guinei s pastoračními a edukačními projekty. Podporují katechisty, provoz křesťanských rádií, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáhají lidem zlepšovat životní podmínky. Podporou projektu Domus missionalis pomáhají přípravě misionářů na jejich pastorační působení.

I papež nás vybízí, abychom šli v Ježíšových stopách a přinášli naději všem, zvláště těm, kteří trpí a zoufají si. Staňme se konkrétně přítomnými v životech lidí kolem nás, pomáhejme chudým, nemocným, osamělým a zraněným a to srdcem plným soucitu a blízkosti. Každý věřící je vyzván, aby

se aktivně zapojil do šíření dobré zprávy evangelia. To znamená, že každý křesťan by měl prostřednictvím svého životního svědectví a konkrétních činů přinášet naději a podporu tam, kde žije a kde je to nejvíce potřeba. Křesťanské komunity mají být znamením lidskosti ve světě. Evangelium prožívané ve společenství, nám může navrátit celistvé, zdravé a vykoupené lidství.

I když jubilejní rok 2025 skončil, nepřestaňme být Poutníky naděje a nadále přinášeje lásku a víru druhým. V roce 2026 uplyne 100 let od chvíle, kdy byla ustanovena Misijní neděle jako celosvětový den modlitby, solidarity a podpory pro misie. Ať nás 100. výročí Misijní neděle povzbudí k novému zápalu, odvaze a radosti ze služby evangelium.

Děkujeme, že jste součástí této velké misijní rodiny.

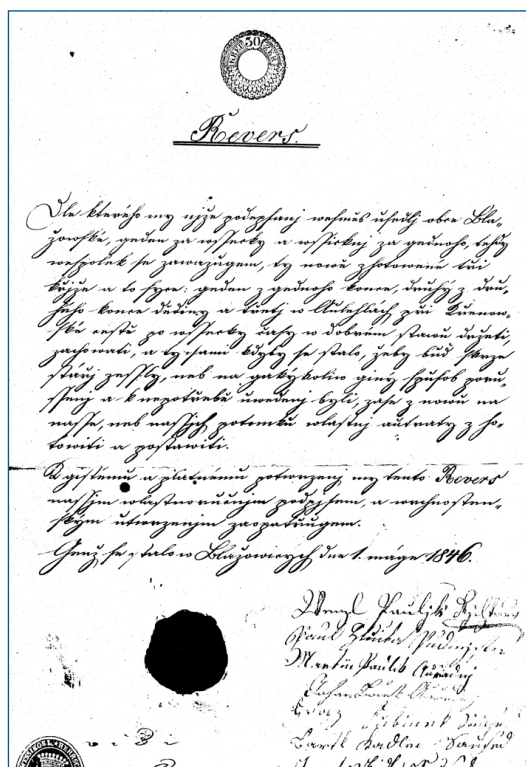
Zuzana Hrnčiarová

O třech křížích – REVERZ

(Pavel Štěpánek – Prameny 17)

Tyto tři kříže, v roce 1846 asi věčné, byly nahrazeny novými, stejnými, z dubového dřeva. Stalo se tak nákladem obce ve spojení s ustavením bratrstva střídmosti. Měly připomínati slib četných blažovských občanů v kostele tehdy složený, že se budou vystríhat silných alkoholických nápojů. Byly to výrazně moravské kříže z dubového, do čtyřhranu stesaného dřeva, vysoké, nahoře byla polokruhovitá, plochá, plechová stříška. Na Svárově a v Ulehlich se udržely až do mého mládí. Tvořily tehdy, a zřejmě již roku 1846, celek, takříkajíc sounáležitost; jeden, druhý i třetí.

O této sounáležitosti v pobožnostech svědčí i záznam týkající se doby před rokem 1840. Blažovský písmák Antonín Štěpánek zaznamenal v něm v letech 1860 o Šebestiánu Kubínkovi toto: „Před rokem 1840 brával si křížek jaký se nosí na průvody a s ním šel hlasitě se modle a zpívaje nábožné písně od jednoho kříže k druhému a třetímu. Někteří to považovali za bláznovství a jiní se k němu přidávali.“

Revers

Dle kterého my níže podepsaní – usedlí obce Blažovské, jeden za všechny a všickni za jednoho, tehdy vespolek se zavazujem, ty nově zhotovené

tři kříže a to – : jeden z jednoho konca, druhý z druhého konca dědiny a třetí v Oulehlích při – po všechny časy v dobrém stavu držeti, zachovati, a ty sami kdyby se stalo, že by bud’ – stáří zašly, neb na jakýkoliv jiný způsob porušení a k – uvedení byli, zase z novou na naše, neb našich potomků vlastní autraty zhotoviti a postavití.

K jistému a – potvrzení my tento Revers naším vlastnoručním podpisem, a vrchnostenským utvrzením zaopatřujem.

Čemuž se stalo v Blažovicích dne 1. mája 1846.

Razítko: Královská zahrada – Panství Sokolnice.

20 zřetelných podpisů – nelze přechíst pro nejednotně provedená švabachová písmena.

Jan Kašpařík

plán akcí 2026

farnost Blažovice

Leden

1. 1. Svátostné požehnaní
3. 1. Tříkrálová sbírka
4. 1. Tříkrálový koncert

Únor

2. 2. Svatoblažské požehnaní
15. 2. Udělování svátosti nemocných při mši
18. 2. Popeleční středa - Udělování popelce
- 20.-21. 2. Duchovní obnova (p. Jiří Brtník)
22. 2. Křížová cesta

Březen

1. 3. Křížová cesta
15. 3. Křížová cesta
21. 3. Dívčí olympiáda
22. 3. Křížová cesta
28. 3. Velikonoční zpovídání
29. 3. Květná neděle - Křížová cesta

Duben

2. 4. Zelený čtvrtek - Adorace v Getsemanech
3. 4. Velký pátek - Křížová cesta, 15:00 obřady
4. 4. Bílá sobota - 20:00 Velikonoční vigilie
5. 4. Boží hod Velikonoční - Žehnání pokrmů
11. 4. Pouť do Žarošic
12. 4. Korunka + svátostné požehnaní
18. 4. Ministrantská pouť
24. 4. Žehnání polí

Květen

- májové pobožnosti pouze v neděli, ve všední den přede mší růženec + litanie
10. 5. Hasičské hody
  14. 5. Zahájení svatodušní novény
  23. 5. Svatodušní vigilie
  31. 5. První svaté přijímání

Červen

4. 6. Těla a krve Páně - Eucharistický průvod
12. 6. Nejsvětějšího srdce Ježíšova
14. 6. Patrocinium/pouť

Červenec

- 5.-11. 7. Pěší pouť

Srpen

30. 8. Žehnání školákům, učitelům a vychovatelům

Září

20. 9. Děkování za úrodu
28. 9. Svatováclavský běh

Říjen

- říjnové pobožnosti pouze v neděli, ve všední den přede mší růženec + litanie
10. 10. Zásvětná pěší pouť Křtiny
  18. 10. Požehnaní Domu Šebestiána Kubínka - Farní den

Listopad

- 1.-8. 11. Plnomocné odpustky
28. 11. Adventní naladění
29. 11. Žehnání adventních věnců

Prosinec

2. 12. Adorační den a den modliteb za bohoslovce
6. 12. Pobožnost u Boží muky za oběti bitvy u Slavkova
19. 12. Vánoční zpovídání
26. 12. Koledování u jeslíček
27. 12. Obnova manželských slibů

**Farnost
Blažovice**

Je dobré si připomínat:

Ing. Josef Daněk v poznámkách krátce shrnuje změny v církevních poměrech v obci mezi lety 1949 a 1980:

„Již v prosinci 1936 upozorňovali na nebezpečí bezbožského komunismu společným pastýřským listem arcibiskupové a biskupové Československé republiky. A tak dochází po roce 1948 k pronásledování kněží, rušení ženských a mužských klášterů, zabírání pozemků, rušení všech soukromých živností. V této době, t. j. 1949–1953 dochází ke zrušení Kostelní jednoty (1952), zrušení Společnosti katolického domu a zabránění hřbitova.“

- V roce 1954 byla pořízena a posvěcena nová křížová cesta od našeho malíře Rudolfa Paulíka (malováno podle předlohy prof. Gerharta Fugla).
- V roce 1955 se přikročilo k nové fasádě kostela a zvoničky na návsi, k vymalování kostela.
- V roce 1957 oprava hřbitovní zdi.
- Za tvaroženského faráře P. Františka Adámka byly zbudovány nové varhany, které byly třetí neděli adventní v

roce 1959 posvěceny.

- V roce 1961 byla v našem kostele velká slavnost. A to 50 let kněžství P. Josefa Martínka, který do Blažovic jezdil sloužit mši sv. 30 let a zemřel následující rok 29.5.1962.
- V roce 1965 se uskutečnil II. vatikánský koncil, který oživil služby Boží, že mše jsou slouženy ne latinsky, ale v každém jazyce.
- Byl činěn nátlak, aby náboženství dětí nebylo vyučováno ve školách, proto skupina věřících přikročila k vybudování vhodné místnosti v prostorách kostela. Tato akce se uskutečnila za velké pomoci věřících v roce 1969 (toto je utajená zmínka o stavbě přístavby, protože v daném roce byly všechny akce v přístavbě zakázány – má pozn.).

Rok na to byl vysvěcen na kněze Josef Ondráček a v roce 1974 Jan Daněk v témže roce zemřel Jiří Paulík, dlouholetý pokladník Kostelní jednoty.

*Z rukopisu Josefa Daňka
Jan Kašpařík*

Přehled příjmů a výdajů farnosti v roce 2025

01. 01. 2025	
pokladna	61 239,00
bankovní účet	1 351 419,99
spořicí účet	999 600,00
celkem	2 412 258,99
příjmy	
nájem CETIN	91 122,80
náhrady CETIN za spotř. energii (část k vyúčt.)	247 131,04
nájemné NetDomu, s.r.o.	26 000,00
nájemné Vantage Tower	78 284,88
dary fyzických osob (přímo)	515 477,00
dary prostřednictvím portálu Donace	11 500,00
ostatní příjmy	342,09
kostelní sbírky	977 742,00
dotace od obce na farní dům	500 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
dotace od Jihomoravského kraje na farní dům	200 000,00
návratná finanční výpomoc od obce	1 500 000,00
celkem	4 148 099,81
výdaje	
bankovní poplatky	3 132,00
elektrina	251 018,32
plyn	82 844,65
vodné	1 725,00

údržba zeleně v okolí kostela, výsadba stromů	77 304,00
projekt na park u kostela	60 000,00
pastorační a bohoslužebné výdaje	26 668,45
výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	3 214 402,80
odeslané sbírky	133 765,00
pojištění	17 739,00
výměna čerpadla v přístavbě	20 478,00
křovinořez	11 948,00
ostatní režijní výdaje, daně	25 875,73
výdaje celkem	3 926 900,95
31.12.2025	
pokladna	10 210,00
bankovní účet	1 124 747,85
spořicí účet	1 498 500,00
celkem, v tom	2 633 457,85
nepoužitá část půjčky od obce	418 964,17
nevýčerpaná půjčka od farníka	100 000,00
nevýčerpaná část dotace od JMK	73 684,21
kauce CETIN, záloha na energie CETIN - odhad	100 000,00
rezerva na nenadálé výdaje	300 000,00
vlastní prostředky na dostavbu FDŠK	1 640 809,47
saldo 1-12/2025 (včetně půjček)	221 198,86
zadlužení farnosti k 31.12.2025	4 100 000,00